اسامه بن لادن په افغانستان کې

له تورې بورې تر ایبټ آباده – د اسامه زوي د خپل پلار کيسه کوي
لیکوال: استاد مصطفی حامد (ابوالولید المصري)
ژباړه : عبدالرحيم (ثاقب)

Download from:aghalibrary.cm

د لیکوال سریزه

د دې کیسې روایت کوونکی داسې څوک دی چې هغه شخصا د کیسې د ټولو جریاناتو عیني شاهد پاتې شوی نه دا چې هغه یې له بل چا اوریدلي او یا نقل کړي وي.

هو! دا شخص د اسامه بن لادن هغه زوی دی کوم چې له نوموړي سره د ده د وروستي سفر هم لاری و.

دوی دا سفر په ګډه د ۲۰۰۱ کال د اکتوبر د میاشتې له لومړۍ لسیزې شروع د ۲۰۰۲ کال تر پسرلي پورې جاري ساتلی دی.

دا یو کلن سفر چې له کابل څخه یې تر تورې بوړې ، کونړ، ډیورنډ کرښې هاغاړې قبائلي سیمې او بالاخره پیښور پورې اوږد واټن وهلی داسې یو خطر ناک سفر دی چې هره شیبه یې د استخباراتي شبکو تر تعقیب ، د امریکایي الوتکو تر بمبار او سیمه ییزو جاسوسانو تر څارنې لاندې تیره شوې ده.

زه د دې کیسې د لیکوال په توګه کله چې پر کومې موضوع خپله تبصره او یاهم وضاحت کول غواړم نو هغه د دې لپاره چې وپیژندل شي چې دا زما خپله تبصره او نظر دی په قوسینو کې په جلا مائل خط لیکم.

ما د خپل توان په کچه کوښښ کړی چې د دې پیښې د احداثو لپاره د جګړې له روزمره پیښو څخه تاریخونه را پیدا او دلته ورسره یوځای کړم.

له دې پرته نورهرڅه خپله د کیسې د راوي خبرې دي کومې چې یې د کیسې له پیله ترپایه له افغانستان څخه ترپاکستان / پیښور پورې له خپل پلار سره د ملتیا په اړه ماته روایت کړي دي.

پاکستان پیښور ته په رسیدو سره دواړه یوله بل نه جلا شوي او هر یوه د شخصي تحفظ او د دښمن له تعقیب څخه د ځان ژغورنې په خاطر ځانګړی لوری ځانته ټاکلی دی.

دلته د کیسې راوي په ایبټ آباد کې د امریکایي ځانګړیو ځواکونو په برید کې د اسامه بن لادن د وژل کیدو کیسه هم کړې خو هغه یې د پیښې د عیني شاهد په حیث نه ؛ بلکې د خپلې کورنۍ د غړیو د هغو عیني مشاهداتو پر اساس کړې کوم چې یې د دې بد مرغې پیښې ټوله ماجرا په خپلو سترګو لیدلې وه.

چې د ده د خبرو پیل په لاندې جملې پیلیږي.

له کابله تر تورې بوړې!

د سپتمبر له پیښې وړاندې مې پلار کندهار د کابل په نیت پرېښود او هلته په کلکانو د جګړې په لومړۍ کرښه کې تم شو چې کله ناکله به یې د جګړې له ستومانۍ څخه د دمې اخیستو لپاره هغه استوګنځې ته هم سر ورښکاره کاوه چې د لومړي خط شاته یې په لنډ واټن کې موقعیت درلود.

همدا راز په کلکانو کې د جګړې له لومړۍ کرښې څخه به وخت ناوخته د لوګر ولایت د مس عینک غونډ او له هغه ځایه د جلال آباد د تورې بوړې د غرونو خوا ته هم تلو تر څو هلته له دښمن (امریکایي ځواکونو)سره د راتلونکې جګړې له پاره تیاری ونیسي.

د کابل ، لوګر، جلال آباد او تورې بوړې ترمنځ تګ راتګ یې تقریبا څو اوونۍ دربر ونیولې.

د کابل د سقوط په ورځ (۱۱ نومبر د ۲۰۰۱) مې پلار په کابل کې و ، چې د ښار له سقوط سره سم د خپلو څو تنو مخلصو ملګرو جهادي قومندانانو هر یو (اول ګل) (محمد رحیم) او(ډاکټر امین) په ملتیا جلال آباد ته ولاړ.

د (دسمبر په شپږم ۲۰۰۱) د ننګرهار د سقوط په ورځ مونږ ټول په یوه فور بای فور موټر کې سپاره او په توره شپه کې مو د تورې بوړې پرخوا ور ووهله.

حمزه الغامدي په ډېرمهارت سره په مړو څراغونو ډریوري کوله او امریکایي الوتکو په ننګرهار ښار او شاوخوا سیمو خطرناکه بمباري کوله.

د تورې بوړې غره ته په رسیدو سره مو موټر لاندې متوقف او مونږ پلي د غره په لوري ور روان شو.

تر دری ساعته مزله وروسته د تورې بوړې په غره کې د میشتو عربانو لومړني مرکز ته ورسیدو.

دا ځای په توره بوړه کې د ترصد کوونکي ګروپ مرکز و، شپه مو هلته ورسره تیره کړه ، سهار په لمر څرک مو تر ناشتې وروسته بیا د غره د هسکې څوکې په لور خپل سفر ته کش ورکړ مازدیګر ناوخته و چې د عربانو یو بل مرکز ته ورسیدو، هلته مو په ډیر مشکله د خوراک له پاره څه وریجې او کچالو پیدا او نوش جان کړل او نور مو تر ونو لاندې د دمې په نیت ځانونه واچول.

په دې ستړي سفر کې چې د غره په لاښونو کې سپینې واورې راباندې راچاپیر وې پلار مې نور هم مخ پورته د لوړ ختلو امر وکړ چې هلته په رسیدو سره له افغانستان سره په پوله د ډیورنډ کرښې هاخو قبائلي سیمي راته ښکاریدلې.

هلته زمونږ د دمې ځای د دوو پښتنو قبیلو ترمنځ موقعیت درلود کومې چې د ډیورنډ کرښې سره جلاکړې دي، د دې ځای خلګ د مولوي خالص تنظیم مربوط د شهید انجنیر محمود پلویان وو چې مونږ ورسره څه کم یوه اوونۍ تم شولو.

دلته تر یوې اوونۍ تیرولو وروسته مې پلار د یوه افغاني راه بلد په ملتیا نور هم په غره کې د لوړ ختلو تکل وکړ چې دې مزل نږدې لس ساعته وخت ونیو، بالاخره د مازدیګر د لمانځه

وخت را باندې راغی چې تر اداء کولو وروسته مو بیا د سهار تر لمانځه پورې ستونزمن سفر ته دوام ورکړ.
د سهار ترلمانځه وروسته مو هم د وروستي منزل په لور ستړي ګامونه پيل کړل.
په دې حال کې مو د پلار د خونديتوب په غرض په سيمه کې د موجودو دوو قبيلو له منځه له یوې سره خبرې رواني وې.
له پلار سره مې په دې سفر کې د ډاکټر ايمن الظواهري، سليمان ابوالغيث ، ابوعمرالمغربي ، او حمزه الغامدي په شمول ۳۰ تنه نور ملګري هم مله وو.
زه او ورور مې هم د دې ستړي کاروان لارويان وو چې له خپل پلار سره مو په ټولو چارو کې مرسته کوله .
د همدې اوږده سفر په ترڅ کې د شپې مهال تر سپيده چاود وړاندې يوه کلي ته ورسيدو، خو له هغه ځايه ډير په منډه ووتلو ترڅو کليوال راخبر نشي او د سفر مسير مو افشاء نه کړي.
بالآخره د غرونو په منځ کې يوه ګوښه کورته ورسيدو هلته مو ډډې ولګولې او ټول تر ماسپښينه پورې په ژور خوب بيده شول.
د ماسپښين ترلمانځه وروسته کوربنو راته ډيره مکلفه ډوډۍ تياره کړې وه چې مونږ هم په ښه اشتهاء وخوړه.
تر نيمې شپې همدلته تم شولو او بيا همدې کوربنو راته يو باروړونکی لوی موټر راوست چې تر دې کلي لوړ يوه بل ځای ته يې د غره سر ته ولېږدولو.
هلته فقط يوه ودانۍ وه چې دوې کوټې يې لرلې او خلکو د مالونو (پسونو) ساتلو لپاره تري کار اخيست او زمونږ تر ورتلو وړاندې پکې کيکو (وږږو) ښې ډيرې ځالې جوړې کړې وې.
مونږ په داسې حال کې چې سخت ستړي او ستومانه و همالته مو واړول، زه او پلار مې ، ډاکټر ايمن الظواهري، او سليمان ابوالغيث په يوه کوټه او زما ورور او نور ملګري په بله هغې کې ځای پرځای شولو.
پر دې ځای باندې ملګرو د کيکو د کور نوم کيښود، ما به همدا د کيکو په کور کې د خپلې ويډيويي کيمرې په وسيله د خپل پلار په پټه عکاسي کوله، چې دا کيمره مې د سفر د ټول بهير د عکاسی له پاره تر پايه له ځان سره وساتله.
د کيکو په کور کې مو يوه اوونۍ تيره کړه، په دې حال کې له مونږ عربانو پرته بل هيڅ راه بلد څوک نه و.
هماغه د کيکو په کور کې د اوسيدو پر مهال د ډاکټر ايمن الظواهري د ميرمنې ، محمد صلاح، او عبدالهادي اردني د شهادت خبر هم راورسيدو.
د دې خبر تر اوريدو وروسته مې پلار بيرته په توره بوړه کې د عربو مرکزونو ته د تللو پريکړه وکړه، ډاکټر ايمن الظواهري ته يې وويل چې ته د دې خواشينوونکي خبر د اوريدو

له امله یوه ورځ همدلته نور هم دمه وکړه ، له هغه سره یې څو نفره ملګري هم پرېښودل زه او نور پاتې ملګري مې له پلار سره د تورې بوړې د مرکزونو پرخوا را روان شوو.
د کیکو له کوره د تورې بوړې په خوا زمونږ دا راګرځېدل زمونږ لویه اشتباه وه ، ځکه مونږ په لوی لاس ځان د خطر ځای ته واچاوه ، په همدې لاره کې راباندې امریکایي الوتکو بمونو وغورځول چې یو بم یې په څو متری کې راته ولګیده ، د بم له لګیدو سره سم مې پلار ځای پر ځای کیناست، زه یې مخې ته ناست وم نور ملګري شاوخوا سره تیت شول.
ښه ګړۍ وروسته چې د بمونو لوخړې ورکې شوې بیا مو خپل مزل په مخه واخیست او په توره بوړه کې د ملګرو دفاعي کرښو ته را ورسیدو.
دوې ورځې وروسته راپسې ډاکټر ایمن الظواهري هم هلته راغی.
په تورې بوړې باندې د روژې د میاشتې په ۱۷ نیټه چې د دسمبر له دریمې سره سمون خوري بمباري پیل شوه خو دا بمباري په متفرق ډول وه او پر یوه مشخص ځای یې ترکیز نه درلود.
زمونږ موقعیت د تورې بوړې غره په تر ټولو لوړه څوکه کې و، هلته د ټولو عربانو شمیر ۳۱۳ تنه و چې د میشتیدنې په ټوله موده کېورباندې امریکایي الوتکو ډیر درانه بمونه وغورځول مګر بیا هم د شهیدانو شمیر لسو ته ونه رسیده.
مونږ په توره بوړه کې د شتون پرمهال له پاسه د امریکایانو لخوا تر سختې بمبارۍ لاندې وو او د ځمکې له لورې د ځینو سیمه ییزو قومندانانو لکه حاجي زمان، حضرت علی او اول ګل لخوا محاصره وو.
معلم اول ګل چې زما د پلار له نیږدې ملګرو څخه و هسې په نوم له حاجي زمان دوئ سره د تورې بوړې په محاصرې کې شریک و خو په حقیقت کې زمونږ ملګري او د محمد رحیم نومي مجاهد (چې زمونږ یو ډیر نیږدې دوست ، بلکې د القاعده تنظیم یو فعال شخص و) په وسیله به یې مونږ ته د دښمن د لیکو ټول معلومات راکول، چې دا دواړه کسان بیا د امریکایانو لخوا ووژل شول.
امریکایي بي ۵۲ الوتکو به د ورځې له خوا زمونږ مورچلونه بمبارول او ایف ۱۶ هغو به د شپې مهال.
بي ۵۲ به د تګ او راتګ په مهال کې بمونه راباندې غورځول او مجاهدینو به د ځان ژغورنې په خاطر ترې خپل ځانونه یوې او بلې خواته ګوښه کول.
د اسامه بن لادن په مورچل کې بریښنایي چیپ (Electronic chip)
کوم ځای چې مونږ ورڅخه د مورچل په توګه استفاده کوله د هغه مساحت (۳× ۲متر) کې و، په همدې مورچل کې مې پلار، ډاکټر ایمن الظواهري ، ابوالغیث او زه خزه وو (میشت وو).
یوه ورځ د سیمې ځینې خلک زما له پلار سره د لیدنې کتنې او له هغه سره د سترې مشې لپاره زمونږ سنګرونو ته راغلل، خو د واپسۍ پر مهال د هغوی له جملې څخه کوم یوه په پټه

په هماغه ځای کې امریکایي الوتکو ته زمونږ د ځای ورښودلو له پاره یو یریښنایي چیپ غورځولی و.
کله چې همدا خلک زمونږ له سترګو فنا شول سمدستي مې پلار ټولو ته د سیمې پریښودو امر وکړ او ټول لرې ترې ولاړو.
هماغه و چې لیږ ګړۍ وروسته الوتکې راغلې او هغه ځای یې سخت بمبار کړ.
پلار مي د بمبار شوي ځای د معلومولو له پاره یو کس هلته ور ولیږو، هغه معلومات راوړل چې الوتکو عین هغه زمونږ پر مورچل دومره لوی بم غورځولی چې ډیره ژوره کنده یې په ځمکه کې جوړه کړې وه، په هغه خندق کې د بم راپریوتو په حال کې یو تن بیده پاتې شوی و.
(۲۷ رمضان -۱۶ دسمبر): دوې ورځې وړاندې مو د مخابرې له لارې په کندهار کې د ابو حفص مصري د شهادت خبر ترلاسه کړ(یعني ترهمدې نیټې یوه میاشت شاو خوا وروسته ؛ځکه نوموړی د نومبرد میاشتې په ۱۳ورځ شهید کړای شو.)
په همدې ورځ مي پلار راته وویل چې ته او ورور دې دواړه نور له دې سیمې څخه ولاړشئ، خو ما د هغه خبره رد کړه ورته ومې ویل چې زه نه ؛ بلکې زما ورور دې ولاړ شي.
خو پلار مو د دواړو په تګ ټینګار وکړ، بیا یې همداسې پریښودلو او دی راڅخه ولاړ.
لږ ګړۍ وروسته بیا راغی او راته ویې ویل چې ته ، ډاکټر ایمن او ابوالغیث درې واړه یو بل ځای ته ولاړشئ!
داسې ځای چې مونږ ته یې په اړه هیڅ معلومات نه و ، خو تلل مو هلته اړین و او هوري به مو د پلار د راتلو انتظار کاوو.
مازدیګر مهال و چې د یو افغاني راه بلد په ملتیا مو د سفر تیاری ونیو ، پلار مو د خدای پامانۍ له پاره راغی زه یې خپلې سینې ته ورجوخت او په سربانډې ښکل کړم، ماټکان وخوړ ځکه دا کله هم د ده عادت نه و او زما نه یادیده چې پلار دي له ما پرته زما د نورو وروڼو سر ښکل کړی او یا یې په همدې ډول سره په غیږ کې ټینګ کړی وي.
همدا زه وم چې د سپتمبر تر پیښې وروسته په لوګر کې له اوسیدنې نیولې بیا تر همدې ځایه پوري د ده خادم وم چې کالي او د سفر نور سامان به مې ورسره اخیستی و.
په هرصورت مونږ د تورې بوړې له غره څخه د شپې په تیاره کې په داسې حال کې راښکته شوو چې د جلال اباد لخوا تر محاصرې لاندې وو، خو مونږ د وزیرو د سیمې په لورې راښکته او همدې د وزیرو قبیلې خلکو په قاچاقي ډول خپل کلي ته راوستلو.
له غره څخه د راښکته کیدو په مهال نږدې و چې د شمالي ټلوالې کسانو لیدلي وای؛ ځکه په سیمه کې د دوی د پیرې پوسته وه چې د هغې پوستې د ګزمې د موټر رڼا زمونږ پرلور را برابره شوه ، مونږ سمدستي همله په ځمکه پروت وکړ، زما پښه لګیدلې(زخمې) وه خو په دغه خوږ حالت کې مې د تورې بوړې لوړې ژورې هم وربانډې ووهلې.

د ګزمې تر تیریدو وروسته مو خپل مزله ته دوام ورکړ یو ځای له لښتي څخه د ټوپ په حال کې د ډاکټر ایمن چشمې (عینکې) له سترګو ولویدې، ښایي لوی ټوپ یې وهلی وي، ځکه په همدې ځای کې چې مو هرڅومره وپلټلې پیدا مو نه کړې ، البته په توره شپه کې.
بالاخره هغه پټ کور ته ورسیدو چې همدې بدرګچیانو زمونږ لپاره لا له وړاندې تیارکړی و، هلته مو یواځې یوه شپه تیره کړه.
سهار د دسمبر په (۱۷) یې پیکپ موټر راته راوست د جلال اباد ښار له څنګه یې تیر او بیا یې همداسې لنډ د کونړ خواته ورتاو او په یوه غره بیزه لاره یې د کونړ مرکز (اسد آباد) ته ورسولو او هلته په یوه غلي کور کې پټ شولو.
د کمکي اختر په سهار (۱۹دسمبر) تر سپیده چاود لیږ وړاندې یو ځوان کوټې ته رادننه او په ډیر احساساتي لهجه یې باندې غږکړل:
جاء الأسامه ... (اسامه راغی) له دې نه څو ثانیې وروسته مې پلار کوټې ته را داخل شو چې مونږ یې په لیدو ډیر خوشاله او سمدستي مو د شکر سجدې وکړې او پلار ته مو وویل چې نن پر مونږ دوه اخترونه راغلل:
کمکی اختراو په سلامتي سره ستاسي د رارسیدو اختر.
چا چې مې پلار راورساوه هغه معلم اول ګل و چې په خپل سپین رنګې لانډ کروزر موټر کې چې په تور رنګ یې لړلی و د کونړ ولایت تر حدودو پوري راوړ او تر هغه وروسته یې زمونږ خپل ملګري ښه راغلاست ته ورغلل او دی یې زمونږ د اوسیدو ترپټ ځایه راورساوه.
مونږه ټول په همدې غلي کور کې په داسې حال کې پټ اوسیدلو چې د ژمي سوړ موسم و او زمونږ شاوخوا سپینې واورې پرتې وې ، سره له دې چې یخ راباندې خولې لګولې خو مونږ د ځان د افشاء کیدو له ډاره هلته د لاس ګرمولو لپاره هم اور نشوای بلولای.
په کونړ کې زمونږ تر درې میاشتني اقامت وروسته حکمتیار(د ۲۰۰۲ کال په مارچ) کې د خالد الشیخ په وسیله زمونږ اقامتګاه ته راغی.
زما د پلار او زمونږ د ټولو هغو ملګرو ترمنځ چې په پاکستان کې اوسیدل هر ډول ارتباطات د خالد الشیخ له لاري تنظیمیدل.
له پلار سره مې د حکمتیار تر لومړي ملاقات وروسته نوموړی یوه بل ګوښه کور د ځان له پاره تعین او هلته یې یواځې اوسیدل غوره کړل.
له هغه ګوښه ځایه به زمونږ استوګنځي ته راته او زما له پلار، ډاکټر ایمن او ابوالغیث سره به یې سري مجلس کاوه.
سره له دې چې زه او ورور به مې د دوی څلورو په مجلس کې نه کیانستلو، خو د دوی د مجلس له روحیې څخه به مو د دوی ترمنځ ناخوښي، او متشنج وضعیت له لرې حس کاوه.
وروسته حکمتیار زمونږ له هستوګنځي څخه ښه لرې بل ځای ته ولاړ، خو پلار به مې له نوموړي سره د رابطې او مجلس له پاره سلیمان ابوالغیث هماغه لرې ځای ته ورلیږه، مګر

هرځل چې به نوموړی د حکمتيار له مجلسه بيرته راتو له حکمتيار سره د کړي مجلس له املي به سخت نيولی او خفه ښکاريده.

د کونړ د آسمانڅکو غرونو په منځ کې زمونږ د اوسيدنې په مهال خالد الشيخ له کمپيوټر سره مل يوه سي ډي را وليږله چې پر هغې له پاسه دا جمله ليکلې وه ـ سري للغايه

مونږ چې په داسې وضعيت کې و چې عادي شيان به هم راته سري او تشويش ناک مالوميدل پر سي ډي باندې د (سري للغايه) جملې لا په تشويش کې کړو.

پلار مې هم د کمپيوټر او سي ډي په ليدو سره و ويل:

عجيب !!

دا به تاسو نه ګورئ! بلکې يوائې زه به يې ګورم.

خو کله چې مې پلار سي ډي وکتله نو په هغې کې هيڅ شی هم اشد محرم نه و؛ بلکې په هغې کې د الجزيره ټلويزون د مشهور مصري ژورناليست يسري فوده هغه څيړنيز پروګرام ريکارډ شوی و چې د پروګرام عنوان يې (سري للغايه) و او د سپتمبر د پيښې په اړه څيړنه او تحقيق ور کې شوی و.

په (سري للغايه) پروګرام کې مو پر نورو معلوماتو سربيره د لومړي ځل له پاره د ګوانتنامو د بنديانو انځورونه هم وليدل.

دلته زمونږ د اوسيدنې ښه ډير وخت وشو چې وروسته مې د پلار په غوښتنه حمزه الغامدي هم راڅخه بلې خوا ته مسافر شو ، فقط پلار، ډاکټر ايمن ، سليمان ابوالغيث ، ابو بصير ، زه او ورور مې په استوګنځي کې پاتې شولو.

ما او ورور مې د ورځني ژوند د کارونو نوبت سره جلا کړ، يوه ورځ به د پخلي، جامو مينځلو ، کوټو جاروکولو ... کار ما کاوه او بله ورځ به مي ورور.

د دې لپاره چې څوک راخبر نشي د شپې په تياره کې به د اوبو را وړلو لپاره ډير لاندې خوړ ته کوزيدو او له هغه ځايه به مو په دوو سطلونو کې اوبه راخيژولې.

له لاندې خوړنه د غره سر ته د راختو په حال کې به راڅخه سطلونه چړپيدل او هماغه يخې او به به مو په ځان را توييدلې چې د يخوالي له امله به داسې راباندې لګيدې لکه مچيو چې به په څټ څټ کې چيچلو.

په ورځ کې به مو درې ځله خواړه تيارول، د سهار ناشته، غرمنۍ او ماخوستن تر لمانځه وړاندې ډوډۍ.

يوه ورځ مو د سهار ناشتي لپاره معصوبه تياره کړه .

معصوبه د سعودي د خلکو خوندور خواړه دي .

په دې خوړو کې د وړو په منځ کې عسل او کورني غوړي ځای پرځای کيږي، ډاکټر صاحب ايمن ته يې خوند ورنه کړ، وای دا خواړه زمونږ د خلکو خواړه نه دي؛ ځکه يې مونږ ته همدا تيار خواړه په کاسه کې راپرينودل.

ښه و چې غرمه مو لږ کدو او پټاټې (کچالو) پیدا او غرمنۍ مو باندې تیاره کړه ، دا چې ډاکټرصاحب د سهار ناشتې له وخته لا وږی پاتې و همدا کدو او پټاټې یې په خوند وخوړل ، پلارمې هم د ده له وجې دا خواړه په خوښې وستایل.
له غرمې ډوډۍ وروسته مې ورور او ابو الغیث له کوره د باندې ووتل زه ، پلار او ډاکټر ایمن همدلته پاتې شوو، هغوی چې کله بهر وځنډیدل له پلار سره مې اندیښنه پیدا شوه چې نکسه هغوی د دښمن په لاس کیوتي نه وي چې د هغوی په وسیله به ترمونږ پورې هم پل را ورسوي (راشي)
تر څو یې یوه ورځ سهار مهال د همدې په شنو ونو پوښل شویو غرونو له لاري د پاکستان په لوري مخه کړه او د هغه ځای اوسیدونکي یوه سړي راته وویل چې امریکایي الوتکو یې د اوسیدو ځای هم ور بمبار کړ .

یو مهال مونږ دری واړه (زه ، پلارمې او ډاکټر ایمن الظواهري) د غره په سر یوه کور کې دری په دری اوسیدلو.
زما د پلار او ډاکټر صاحب ایمن ترمنځ څه معمولي خوابدن رامنځته شو.
د خوابدون لامل یې دا وه چې پلارمې یوه اندازه د بیرې عسل واخیستل.
ډاکټر ایمن ورباندې په غوصه او ور ته ویې ویل :
د مجاهدینو په پیسو مونږ ته عسل اخیستل ناروا دي.
پلار مې ورته وویل :
راځه ... ویې خوره !
د الله په فضل د جهاد له پیله تر همدې شیبې پورې مې نه په خپل ځان او نه هم په اولاد د مجاهدینو له ماله یوه روپۍ لګولې.
دا عسل مې هم په خپلو روپو اخیستي ، نه دمجاهدینو په هغو .
له دې سره ډاکټر ایمن هم خاموشه او د پلار په ځواب کې مې څه و نه ویل.
دلته له څه وخت تیرولو وروسته ، یوه ورځ یو ناشناخته سړی راغی ، چا چې تر مونږ پورې را رسولی و هغوی ته یې خپل نوم ابو احمد الکویتي ورښوودلی و.
دا سړی چې له کوم لیرې ځایه راغلی و ښه ستومانه او دلته له را رسیدو سره سم د کور په بله کوټه کې مې د پلار لیدو ته انتظار و.
پلار مې راته وویل چې ته ورشه ویې ګوره او دا ترې مالومه کړه چې ریښیا هم دا سړی ابو احمد دی؟
زه ورغلم سړی خوب وړی و آرام مې وښوراوه ، چې را ویښ شو روغبړ مې ورسره وکړ ، د خبرو په مهال مې دا ترې مالومه کړه چې همدا کس ریښتیا هم ابو احمد دی ، پلار ته چې مې ورغلم او د سړي د ابو احمد والی ډاډ مې ورکړ، سمدستي یې خپلې کوټې ته وروغوښت او ښه اوږد مجلس یې ورسره وکړ.

د آرامۍ هیله مو په نه هیلي بدله شوه
یوه ورځ نابېره زمونږ د اوسیدو په خواوشا کې وضعیت بدل شو، امریکایان همدې سیمې ته د عملیاتو په نیت راغلل خو پلار مي چې خبر شو ویل یې کرار همدلته په دې خپل کور کې اوسئ! دا امریکایي ځواکونه چې دلته راغلي داسې ښکاري لکه چې هسي تصادفي دې سیمي ته راپیښ شوي وي او بیرته ژرځي.
دا چې پلار مي تر معمول یوڅه زیات وخت دلته د کومې امنیتي ستونزې له پیښیدو پرته تیر کړ نو بلکل یې دلته زړه ولګیده او په دې سیمې کې یې تقریبا د دائمي اوسیدو سوچ کاوه.
نوموړي په همدې نظر له هغه چاسره چې مونږ ته یې دلته د اوسیدو زمینه برابره کړې وه و خبره وکړه چې دلته مونږ ته خپل کور جوړ کړي ، هغوی ته یې د کور نقشه هم ورکړه ، دا نقشه عین هماغه نقشه وه چې وروسته یې بیا د هغې له مخې په ایبټ آباد کې کور جوړ کړ ، نقشه مخکې تر مخکې په داسې ترتیب ډیزاین شوې وه چې سړی له لیرې باندې تیر ایستل کیده .
د دې سیمې خلکو مې له پلار سره ډیره ښه رویه کوله ، پلار به مې هم ورسره ښه وضعیت کاوه او له هغوئ سره به یې د امریکایانو خلاف جهاد کې نغدي مرسته هم کوله.
ریښتیا هم چې هغوئ په خپلې سیمې کې د امریکایي ځواکونو په خلاف ښه مقاومت کاوه.
وروسته مې د پلار نظر بدل شو او غوښتل یې همدا ځای نور د تل لپاره پریږدي.
مګر د سیمې د خلکو دا پریکړه نه وه خوښه او مونږ ته ټینګ وو چې له دوئ سره پاتې شو، خو پلار مې ورته خپل عذر ووایه ، او ورته ویې ویل چې تاسې له مونږ سره ډیر تکلیف شوي یاست، مونږ غواړو نور د اوسیدو لپاره دا سیمه پریږدو.
که خدای وکړل چې افغانستان له امریکایي اشغاله آزاد شو او په سعودي کې مونږ ته د اوسیدو زمینه مساعده شوه زه تاسو ته دا وعده درکوم چې د حرم مکي په څنګ کې به ستاسې لپاره خاص کور جوړوم، هغوئ ته یې نورې نغدې مرستې هم ورکړې او ښه یې خوشاله کړل.
هغوئ مې د پلار د دې ژمنې په اوریدو ډیر خوشاله او ورڅخه وې غوښتل چې د ژمنې د عملي کولو په نیت د لاس قول ورکړي، چې پلار مې هم د موافقې په دود خپل لاس د هغوئ پر لاسونو د پاسه کیښود.
هغه و چې ابو عامر دا مهال له جلال آباده راغی ، پلار مې تر مجلس وروسته ورته ۵۰ زره ډالر ورکړل چې په ننګرهار کې ورباندې جهادي فعالیتونه ګړندي کړي، او له دې سره یې ځیني مهم اهداف ورته مشخص کړل چې باید تر هرڅه وړاندې هغه له منځه یووړل شي.
ننګرهار ته د ابو عامر په رسیدو سره واقعا هم چې نوموړي د امریکایانو خلاف مقاومت کې ښه ګرم او کوم اهداف چې مې پلار ورته مشخص کړي و د هغوئ له جملې څخه یې ځیني له منځه یووړل ، چې د یوه تر ټولو مهم هدف د له منځه وړلو د خبر په اوریدو مې پلار ډیر خوشاله سو ، د شکر سجده وکړه او ویې ویل :

په ننګرهار کې چې مجاهدینو په تیره عربو مجاهدینو ته کوم تکلیفونه رسیدلي و دا هدف د هغوی په انتقام کې له منځه یووړل شو.
مونږ لا همدا د کونړ ولایت په یوه بله سیمه کې و چې امریکایان بیا هغې سیمې ته راغلل، دا ځل هغوی مونږ ته ډیر نیږدې راغلي و، مونږ ته د امریکایي ځواکونو د را رسیدو خبر یوه افغاني مجاهد راکړ، مونږ ناست وو چې یو مخابره په لاس سړی راغی ، سترګې یې رډې (برندې) راختلې وي او په مخابره کې یې مسلسلې ښکنځلې کولې، مونږ ته یې وویل چې هغه دې امریکایان د دې غره لاندې کندې ته را ورسیدل او زښت زیات شمیر شوبلې او ټانګونه ورسره دي.
ریښتیا چې ډیر سخت موقف و ، مونږ هم سمدستی خپل بوټونه په پښو او وسلې مو را واخیستلې او د غره لوړه مو په مخه ورکړه.
سره له دې چې دا مهال په غره کې واروره هم نه وه خو مونږ په غره ختلو کې ډیر ستړي حتی نفس مو قید شو..
مونږ مخ پورته ډیر په تیزي ختلو چې د امریکایي شوبلو او ټانګونو غړونه راپسي را لنډیدل ، یو مهال چې مو ورته وکتل امریکایي همر موټرونه ډیر نیږدې راته لاندې په یوه خوړکې تیریدل، مونږ د هغوي په لیدو د یوې ونې شاته پټ کیناستو، پلارمي ویل چې تر څو هغوئ را باندې پیر نه وي کړی مونږ به ورباندې پیر نه کوو.
له دې سره ډاکټر ایمن وویل: زه خو بیا هغه محبس (تنګې کوټې ته) نه ننوځم.
هغه و چې دا کتار تیر شو مونږ را ولاړ شو بیا مو مخ پورته خپل مزله ته ادامه ورکړه.
زمونږ سیمه ییز لارښود مجاهدین چې څوک و هغوی د ګڼو ونو په منځ کې راته یو پټ ځای پیدا کړ، دا پټ ځای یوه لویه ونه وه چې کږې وږې ریښې یې دا سې په ځمکه غزیدلې وې چې د هغوی پرسر نورې وړې وړې بیخچې (څانګې) راشنې شوې وې چې د دغو ریښو او د ځمکې سطحې بلکل د یوه خندق (کډي) بڼه غوره کړې وه په دومره مساحت چې یو نفر تر لاندې په پروتیو ځایدای شوای.
خو همدې د یوه نفر ځای ته مونږ درې واړه ور ننوتلو، پلار او ډاکټر صاحب ایمن څنګ په څنګ وغزیدلو زه د دوئ دواړو پښو ته پریوتلم.
سیمه ییزلارښود مجاهد نورې څانګې او واښه پر مونږ له پاسه د لویې ونې د ریښو پرچولو باندې وا چول.
له امریکایانو سره دا مهال الوتکې نه ، خو پلې ځواکونه او زغره والو شوبلو یې تر مونږ لاندې سیمه ټوله نیولې وه.
مونږ دوه ورځې مکملې له سهاره تر ماښام لمر لویدو پورې ترهمدې ونې لاندې د ګیدړانو په ځاله کې په نهاره تیرې کړې ، نه پورته کیدای شوای ، نه مو خوراک او څښاک کولای شوای نه مو لمونځ کولای شوای آن چې رفع حاجت ته نشوای وتلای.

دوې ورځې وروسته چې امریکایان ولاړل ، هماغه افغانی مجاهد لاربنود مو راغی او راته ویې ویل چې نور د خطر وخت تیر شو سیمه نور په امن ده کولای شوای چې راووزئ.
زه ژر را پورته شوم ترڅو چې مي پلار له هغه ځایه بهر راووت ما یې د را وتلو عکاسي وکړ چې هماغه فیلم اوس هم د السحاب نشراتي مؤسسې په آرشیف کې شته دی.
همدا راز له دغه لوړغره څخه د بیرته راکوزیدو په مهال مي له خپل پلار او ډاکټر ایمن څخه تصویرونه واخیستل چې وروسته هماغه تصویرونه زما د پلار او ډاکټر ایمن د بیا ظهور لومړني تصویرنه وو چې په نړیوالو رسنیو کې نشر او هغوی ورباندې د توري بوړې خیال کاوه.
ورسته مو له دې ځایه څخه د مقابل غره په لوري مزل پیل کړ، دا غر ډیورند کرښې ته څیرمه پروت او بلې غاړې ته یې د پاکستان هیواد د سیمو او ښارونو ودانۍ ښکاریدلې.
یاد غر ډیر لوړ و او مونږ هم د شپې په تیاره کې تر سپیده چاود پوري په هغې کې مسلسل مزل وکړ، د غره څوکه دومره هسکه وه چې مونږ د هغې سرته په ورختو سره په وریځ کې پټ شو او جامې د سر او ږیرو ویښتان مو لانده شول.
دوه کسه نور لاربنودونکي هم راسره وو چې ټول شمیر مو پنځه کسه و مګر خواړه راسره فقط د دریو کسانو وو.
د سهارله راختو سره هماغه د هسک غره په لوړو کې یوه کلي ته ورسیدو، خو له هغه مو لاره چپه کړه او خپل مزل مو دغره څوکې ته د رسیدو په نیت اوږد کړ.
د غره د سر څوکې ته په رسیدو سره مي پلار وویل چې دلته به لیږ دمه وکړو، بیا به ځو له خیره سره .
همالته مو تر ونو لاندې لیږ ځای سم کړ او ټولو ورباندې ډډې ووهلې.
تقریبا لس دقیقې به نه وې تیرې شوې چې شړکنده باران راباندې پیل شو، مونږ چې توله شپه مزل کړی و دومره ستړي و چې له باران څخه د پټیدو لپاره له ځایه نشوای ولاړیدلای.
لماسره ترځان د خپلې کیمرې ډیر تشویش و چې لنده نشي دا دیوه کال عکاسې کړې خوارۍ به مې ټولې برباد شي.
ځکه به مي هغه په راسره جامو کې تاو او ترځان لاندې کوله.
باران وروسته ورو خو له لمر څرک سره بلکل ودریده ، له دې سره سم مو بیا مزل پیل کړ ، لاربنودو مجاهدینو مو د وروستي منزل د رالندیدو ډاډ را کاوه او تر هر څو ګامه وروسته به یې راته ویل :
نور را رسیدلي یو.
د دې سفر ډیر جریان مي هم په راسره کیمرې کې عکاسي کړې او فعلا هم راسره موجود دی.

اوس نور زمونږ په سفر کې بلکل یو بله مرحله پیلیږي:
ځکه مونږ د دې هسک غره له څوکې څخه د راښکته کیدو په حال کې نور د پاکستان په لور ور روان یو، همدلته ډیرې ستړیا له یوې خوا لوږې او تندې له بلې خوا نور د ښنو سیک را ختم کړ، هماغه و چې په لاره کې یوې داسې لوې ډبرې (صخرې) ته ورسیدو چې منځ یې کډې او د تازه باران اوبه ورکې ډنډ شوې وې.
هغه اوبه مو په مزه مزه وڅښلې او د مزله پوره کولو لپاره مو ملاوې وتړلې.
دې مزله مو د ورځې ډیره برخه ونیوله چې یواځې نیم ساعت مو پکې دمه وکړه ، بالاخره ماسپښین مهال یوه کلي ته د پټیدو لپاره ور و رسیدو ، د هغه کور اوسیدونکي ښتانه او ډیر میلمه پال خلگ و مونږ یې ډیر ونازولو او د احتیاط له وجې په خپل کورکې د ماشومانو خونې ته د ننې ور وستلو مونږ چې هغې کوټې نه ور دننه شولو داسې مو حس کړه چې کوربنو همدا زمونږ پخاطر خپل ماشومان تازه له همدې خونې بل ځای ته لیږلي. ځکه هلته د پاتې بسترو او بالښتونو د تازه پاخول شویو تنکیو ماشومانو بوي ته ..
په دې کور کې مونږ د مختار (خالد الشیخ) د راتلو په انتظار تم شولو.
دا کلی د هماغه هسک غره په ډډه کې پروت او تر سرک پورې نیم ساعت لاره وه ، ځکه زمونږ راه بلد ملګري ډیر په تشویش کې وو او را ته ویل یې چې دا سرحدې سیمې دي ، تر همدې کلي لاندې امریکایان او د هغوئ جاسوسان ولاړوي، ښه خبره داده چې مونږ لاندې ورکوز نشو، ما ته مي پلار وویل چې ته او یو راه بلد د لارې معلوملو لپاره ورشئ، هغه یوه شفرې نښه هم راکړه چې که خدای مکړه مونږ ونیول شو دوئ به له نیول کیدو څخه خوندې وي.
مونږ چې لاندې ورکوز شوو هیڅ هم نه وو ، هماغه و چې دوئ ته مو د راتګ اشاره وکړه پلار او ډاکټر صاحب هم راکوز او همدلته د سړک پر سر مختار(خالد الشیخ) له پیجارو موټر سره راته انتظار و.
خالد الشیخ په همدې پیجارو موټر کې د پیښور ښار یوه خوندي کورته ورسولو او هلته مو ته د ستړي سفر له ستوماني څخه دوه ورځې پر لپسي آرام وکړ.
وروسته مي مور(میره) او یوه میریزي خور هم دغه کورته د پلار لیدو ته راغلي.
دلته په را رسیدو سره مو څو ورځنی ستړي سفر یو پړاو پایته ورسیده او تر دوه ورځنی دمې وروسته مي پلار زما د تشویق او هڅونې په غرض راته ویل چې ته نور زلمی شوی یې ته باید ولاړ شي او ځانته نور د واده غم وخوري.
ما د واده په خبره ځان کوڼ واچاو خو ده راته په سوډانی لهجه په موسکي حالت کې وویل :
[یازول .. یازول .. دایرین نشوف أولادك یازول]..
اې ځواکمن او ځیرک زلمیه ! نور مونږ غواړو ستا اولادونه و وینو!
زه پوهیدم چې زما پلار ما د راتلونکو مسؤلیتونو لپاره په یوه تشویقي لهجه پوهوي ، هماغه و چې ما هم د ده خبره ورسره ومنله او له ده څخه په جلا کیدو سلاشوم ، ده څو نفره لماسره

د ملګرتیا په غرض راته راوغوښتل او ماته یې ۵۰۰۰ ډالر د سفرخرڅه راکړه خو راته ویې ویل چې دا مې د دې لپاره درکړل چې ته د خپل د واده کار وبار ورباندې جوړکړې.
مخکې تر دې چې زه له خپل پلار سره مخه ښه وکړم ، د امنیتي ملحوظاتو له کبله مې د پلار او ډاکټر صاحب ایمن د جلا کیدو پریکړه هم شوې او هغه هم په بیل ځای کې ځای پرځای شوي و.
ماهم د وروستي ځل لپاره د خپل پلار لاسونه ښکل او د بل نوي پړاو د پیلولو په غرض تري رخصت شوم.

***

د ۲۰۱۱ کال د می دوهمه:

شپه ښه پخه شوې وه، پلار مي د خپل دري پوړیز کور په دریم منزل کې ویده وه چې په لاندني پوړکې د نابلده غږونو په اوریدو را وغورځیده .
خپل زوي خالد ته یې ویل :
خالده ته ورښکته شه دا څه دي؟
خالد په بیړه را ولاړ او ښکتني پوړته ور روان شو.
کوم نا بلده غږونه چې زما پلار یې له خواږه خوبه را ویښ کړ هغه مو د کور په انګړ کې له هوا ښخه د امریکایي کوماندو د راښکته کیدو غږونه و کوم چې په دې شپه کې د برید کولو لپاره راغلي وو.
یادو ځواکونو د دې برید لپاره ځانګړی تکتیک کارولی و، هغوی په دوو داسې ځانګړو پوځي څرخکو کې د کور تر انګړه ځان رارسولی و چې هیڅ‌چا یې غږ نه و اوریدلی .
نه یوازې دا چې د هغوی څرخکو غورهاری نه کاوه ؛ بلکې د وسلو پیرونو یې هم غږ نه درلود.
زما پلار، د کورنۍ غړي او د هغوئ ګاوندیان د امریکایي ځواکونو په پیرونو نه ؛ بلکې د هغې څرخکې د انفجار په غږ راویښ شول کومه چې د کور په انګړ کې د ښکته کیدو په مهال پرځمکه راپریوته .
دواړه څرخکې مخکې تر دې چې د کور په انګړ کې ښکته شي له هوا نه یې کوماڼدویي ځواکونه د کور په انګړ کې پلي کړي ول.
هغوی ډیر په چټکي خپل عملیات تر سره کړل، خالد ورور مي چې د پلار په امر لاندې ورښکته کیده له خپلې کمرې لاندني پوړ ته په زینو کې و چې امریکایي ځواکونو ورباندې د بیغږه وسلو شپیلۍ راوړولې او دی یې د تل لپاره خاموشه کړ (وواژه)
د خالد تر وژلو سمدستي ورسته همداسې په ګړندیو ګامونو دریم پوړ ته راوختل ، د پلار د خوب خونې ته له ورننوتو سره سم یې پر هغه پیر وکړ، نوموړی یې ځای پرځای وویشت او پرځمکه راپریوت.

دا مهال له نوموړی سره وسله نه وه، زما مور (میره) مي د ویشتونکي امریکایي پوځي وسلې ته لاس ور واچاوه او له هغه سره چنګال شوه ، خو بیرحمه وژونکي هغه پرځمکه وغورځوله او بیایي په ښنه وویشتله چې اوس هم هغه ښنه نشي ور ټولولای.
تر دې ورسته یې زمونږ د کور ټولې ښځې او ماشومان په یوه کمره کې سره راغونډ کړل لاسونه یې تر شا ور وتړل او د ټولو مخونه یې د یوال ته وګرځول.
لږ ګړیځ وروسته مي ورته د پلار په وینو لړلی جسد راوړ او د هغوی ترشا یې پرځمکه وغزاوه .
۹ نمبر پوځي د کور پر ښځو او ماشومانو غږ وکړ او ورته ویې ویل:
ورته وګوریځ!
دا څوک دی ؟
هغویځ ټولو د یاد جسد په لیدو سره په یوه غږ ورته وویل :
هذا عبد الله (دا عبدالله دی.)
تردې وروسته یې دویځ ته وویل چې تاسو مو بیرته مخونه دیوال ته واړویځ او له دې سره سم مي د پلار بیروحه جسد له ځان سره یووړ او د خالد هغه یې همالته پریښود.
د امریکایي سرتیرو تر تللو څه وخت وروسته پاکستاني پوځیان راغلل، او د امریکایانو لخوا لاس تړلي ښځې او ماشومان هغوی له ځانه سره بوتلل.
د کور په انګړ کې یوه نه زغمل کیدونکي فضا حاکمه وه ، د خالد مور د خالد جسد ته په رارسیدو سره پر هغه ورټیټه ، د هغه په وینو لړلی تندی یې د وروستي ځل لپاره ښکل کړ او نور تري روانه شوه.
د کور په کونج کې د کور عمومي دروازې ته نیږدې ځانګړی ځای و چې په هغه کې پیره دار له خپلې دری کسیزې کورنۍ (میرمن او دووزامنو) سره اوسیده او په همدې شپه ورته یوبل میلمه هم راغلی و.
برید کوونکو هغویځ له میلمه سره ټول یوځای ووژل …
دا پیره دار هماغه ابو احمد الکویتي (افغانی) و چې د کونړ غرونو ته مي پلار ته په یوه خوندي ځای کې د کور جوړولو په نیت راغلی ، په ایبټ آباد کې دا کور د ده په نوښت جوړ شوی او تر لس کاله زیات وخت ورسره په همدې کلی کې د پیره دار په توګه پاتې شوی و.
امریکایي ځواکونو خپله هماغه غورځیدلې څرخکه هم ورسره یووړه خو د اسامه ، خالد او نورو شهیدانو په وینو ککړ کور یې همداسي ړنګ بنګ پریښود...

یادونه : دغه معلومات د ایکس (EXILE) انګریزي کتاب څخه پښتو ته ژباړل شوي دي.

پای